

Radomír Hanzelka

AGENTURA OSIRIS

*
KNIHA PRVNÍ

Radomír Hanzelka

Agentura Osiris

kniha první

Bookanýr
2011

Někdy je potřeba sáhnout až na dno svých sil, otevřít v sobě tu pomyslnou třináctou komnatu a udělat pořádný úklid, protože jen tak se můžeme těšit na lepší časy. Budou totiž nezatížené minulostí příčin a jejich následků. Zbavíme-li se následků jejich pochopením, pak příčiny přestanou existovat.

R. H.

Předmluva

Život každého člověka je běh na dlouhou trať a je jen na každém z nás, jak moc si jej dokážeme přizpůsobit ke své radosti nebo ke své nepohodě. Jestliže fungujeme v takzvaně zajetých kolejkách, nemáme moc důvodů cokoliv v životě měnit. Ale stačí chvilka, pár nečekaných událostí a vše se rázem rozběhne kupředu, takže náš život je najednou jiný, než bychom si mnohdy přáli...

Když jsem jednoho idyletního dne uzavřel nepříliš vřelé vztahy se svým (nyní už bývalým) zaměstnavatelem, došlo mi, že svět se zkrátka jiný zdá za okny pracoviště a jiný zase ve chvíli, kdy nemáme stanoven žádný pevný každodenní rituál. Navíc ještě s bonusem - přežít na čas ze svých úspor (pokud vůbec nějaké máme), neztratit nervy, najít si nový flek, přizpůsobit se, zajet zase nový každodenní rituál a... vydržet v něm co nejdéle.

Ono se řekne – hledat práci... Jenže máte rozdíl mezi prací a Prací... Ta první je o tom, že berete zaměstnání jako z nouze ctnost, netěší vás a denně odpočítáváte minuty, než konečně vypadnete domů.

Ovšem Práce s velkým P, to je něco jiného! To je práce, která vás musí bavit. Jenže takovou dnes najít je to samé, jako objevit vodu ve vyprahlé poušti. K obojímu je zapotřebí minimálně zázrak...

V jednom okamžiku jsem i přemýšlel, zda nevyrazit do světa. V podstatě mi vše hrálo do karet. Jsem sám, žádné závazky, útulný malý bejvák v Beskydech se dá pronajmout, tak proč to nezkusit? Pohrával jsem si s touhle

myšlenkou několik dní. Můj vnitřní pocit mi ovšem říkal, že nemám moc tlačit na pilu, protože NĚCO přijde.

Netušil jsem co, ale pokud se budete od útlého věku zabývat záhadami a tajemnem, pak si vypěstujete takzvaný šestý, mnohdy i sedmý a osmý (ne)mysl, na který se pak můžete bez výhrad spolehnout.

Nakonec jsem se toho NĚČEHO přece jen dočkal. A okolnosti byly velmi nezvyklé...

Zkrátka jednoho opět idyletního dne jsem vyrazil na trh nakoupit nějakou tu „přeplastovanou“ zeleninu a jak tak vybírám, které plody přírody jsou přírodnější, než ty nej-přírodnější ze všech (znáte to – postavíte krásné rajče na stůl a po půl roce, no představte si, je stále krásně červené...), slyším, jak si někdo pohvizduje.

Zpozorním... Veškeré rozjímání nad výrobky matky Země je rázem pryč, k nelibosti trhovce, který zjistil, že si zřejmě nic nekoupím.

Ta melodie je tklivá... krásná...

... A line se někde z toho davu lidí, co kráčí trhem...

Kapitola první: Zámecký park

Fascinovaně naslouchám... Tohle jsem už přece někde slyšel, bleskne mi hlavou. Ale kde jsem to slyšel? Je to hodně dávno? Ano, je... Tuhle písničku přece zpívala mamka, když třeba vařila a já si hrál někde poblíž. Ach jo... Máma a táta... Jak krásný to byl život. Až do té osudové nehody...

***

Zatracená autonehoda! Když se to tehdy stalo, bylo mi pět let. Pamatuji se, že jsem po té události s nikým více než rok nepromluvil.

Babička s dědou se stali mými novými „rodiči“. Jak plynul čas, tragické události byly postupně zasouvány do jakési třinácté komnaty v mé mysli, aby uvolnily místo dalším a dalším. Školní léta uběhla jako voda a než jsem dostudoval střední školu, zůstal jsem z rodiny sám. Máma... táta... babička a děda... všichni zemřeli... Nebo jen odešli kamsi do neznáma, tam na druhou stranu... Nebo snad za „duhou“... kdo ví...

Každopádně tyto události zákonitě v člověku něco zanechají. Kromě pocitu občasného bezbřehého smutku jsem se začal pítit po informacích, jak to vlastně je mezi tím nebem a zemí – zda opravdu po smrti nic není, jak nám ve škole stále trpělivě vysvětlovali, s dovětkem, že veškerá náboženství jsou jen metla lidstva a blbnou lidem mozek, nebo zda snad po našem „odchodu“ přece jen pokračujeme dále? A to byl začátek velmi zajímavé cesty

za poznáním, jež mě dovedla do velmi zvláštních a dosud málo probádaných odvětví našeho lidství...

***

Do háje, zanádvám si v myšlenkách, protože přivalem vzpomínek mi do očí vhrkly slzy... Snažím se dělat, jako že mi něco právě spadlo do oka a nenápadně se přidávám k davu lidí postupujících tržištěm. Aniž bych to zprvu zpozoroval, po chvilce zjišťuji, že vlastně jdu za onou melodií, která mě tak rozhodila návalem vzpomínek...

Je to divné, ale zatím nemůžu přijít na to, kdo to vlastně pohvizduje. Jsem už ve třetí uličce našeho malebného městečka. Lidí tu chodí docela málo, ovšem melodii ne a ne vystopovat! Jakmile si myslím, že si pohvizduje „támhle ten pán“, za chvíli se ukáže, že on to není... Jen se na mě překvapeně dívá a zřejmě si něco myslí nelichotivého na moji adresu, protože kolem něj nejprve plíživě a obezřetně procházím, pak na něj kouknu a... mažu dál.

Zdá se mi, že ta melodie snad mizí za dalším rohem dřívě, než se objevím... To přece není možné! Už to trvá půl hodiny! Navíc cesta za chvíli končí u našeho místního zámečku, který nedávno v dražbě koupil prý „nějaký cestovatel“. Lidé z okolí zámečku o něm vyprávějí samé lepší drby. *Jistě je to nějaký mafián*. To samozřejmě vyplývá ze závisti. *Kde by na to vzal? Mafián je to... Tolik peněz přece nevyděláš normální prací*, povídají si.

Další „zaručená informace“ je ale mnohem zajímavější: děda tohoto „mafiána“ byl potomkem jednoho z velkých cestovatelů a dcery afrického náčelníka jistého kmene. V tom zámku by měla být též sbírka artefaktů z Afriky...

Jenže kdo ví, co je na tom všem pravdy. Místní tamtamy fungují velmi rychle a spolehlivě jako tichá pošta – na jednom konci je jedno slovo a na druhém konci je z toho aféra na román!

Přicházím k zámečku. Ta tklivá melodie je stále přede mnou! *Kde je krucinál ten hvízdálek*, vztekám se. Zároveň mám zvláštní pocit, jako vždy, když se pídím po různých záhadách.

Ať už je ten člověk kdokoliv, zřejmě pracuje nebo bydlí právě tady na zámečku! Je přece jasné, že zdejší nový majitel by ani omylem nezvládal všechny práce, které jsou pro chod takového sídla zapotřebí. Navíc je známo, že platí hotově. Takže si jistě dva nebo tři lidi může dovolit zaměstnat.

Jindy bych si určitě uvědomil, že zámeček už nepatří městu a že není možné jen tak vejít za bránu, protože je to nyní soukromý pozemek. V této chvíli mi to ovšem absolutně nedochází... V klídku si otevírám bránu, projdu jí, zavírám za sebou a vydávám se za melodií směrem k málo udržovanému zámeckému parčíku.

Jediné, co mě napadá, je to, že po mnoha letech opět uvidím místa, kde jsme si jako děti hrávali. Parčík byl totiž naše dětské „hájemství“. Sváděly se o něj líté bitvy, které pak měly za následek buď pořádné monokly a jiné šrámy na těle, nebo pocit velkého vítězství, či naopak smutku z prohry – to podle toho, jak jste si právě jako parta stáli.

Jdu stále dál do parčíku. Jsem skoro u jedné ze zámeckých zdí, jejíž okna mají výhled do té parkové zeleně. Uvědomuji si, že tam, za těmi okny kdysi bývala (a možná ještě je) knihovna. Dole měli jednu dobu přechodné

pracoviště zahradníci. Ti občas, aby se neřeklo, sem tam něco zastříhli a někdy i posekali trávu.

Aha, tak dotyčný bude zřejmě zahradník, bleskne mi hlavou a přijde mi to úsměvné. Ale jen do té doby, než si uvědomím jinou myšlenku – zahradníci tady už hezkých pár let nepracují...

Zastavuji se. Dál není kam jít. Staré dveře kdysi „detašovaného zahradnického pracoviště“ jsou uzamčeny visacím zámekem a celkově je znát, že už je zamčeno pořádně dlouho.

Melodie najednou utichne, jako když utne! Kolem je naprosté ticho, není slyšet ani živáčka. Stromy majestátně stojí, ale nepohnou se... ani vánek nezavěje... je to až děsivé! Cítím, že je něco špatně. NĚCO je jinak, než by být mělo! *Jenže ta melodie... Kdo to byl? Kam se poděl? Co se to děje?!*

To už pomalu nastává chvíle děsíků... Že nevíte co je děsík? To máte tak – když je člověk ve stresu, začne mít strach. Nastává takové to období různých zběsilých myšlenek a různého co by a kdyby... To ještě pořád ujde, jenže pak se to překllopí do fáze, kdy mozek začíná vymýšlet bleskově jednu konspiraci za druhou, nejlépe řádně okořeněnou hrůzostrašnými konci.

V závěru se člověk dostane do fáze, kdy jej tyto myšlenky vyděsí mnohonásobně víc než skutečná reálná událost. A takovým myšlenkovým záležitostem říkám děsíky. Ony jsou to pořádné bestie, nemyslete si. Nejdou totiž jen tak zahnat. A přijdou na vás právě tehdy, kdy je rozhodně nechcete...

Začínám docela slušně panikařit. Mozek, nabuzený notnou dávkou adrenalinu, vymýšlí jednu bláznivinu za druhou a nejde zastavit. První myšlenka na zahradníka zmizela, je tu hned další děsík, který mi zobrazuje před očima scény jak z hororu a naznačuje, že to je léčka a že jistě za tím někdo je, zřejmě nějaká parta darebáků...

Ale i tenhle děsík mizí. Místo něj se dere další. Je ještě temnější! Připomíná mi, že podle legendy, kdysi dávno, byla v tomto parčíku pohřbená mladá komtesa, která zřejmě nenalezla klidu, a tak se zde za každého krásného letního poledne nebo půlnoci objevuje a svým zpěvem láká mládence do své náruče, aby se pak již nikdy nevrátili domů.

No fuj, pomyslím si vyděšeně. Fakt mě nemůže napadnout lepší hovadina v lepší dobu, opravdu, brblám si pro sebe. Dochází mi, že je nejvyšší čas vypadnout dřív, než mě tady objeví nový majitel zámečku.

Abych zaplašil toho posledního děsíka, tak si hned namlouvám, že komtesa sice zpívá, ale rozhodně nehvízdá... Jenže málo platné. Jak už jsem říkal. Některé myšlenky nevytěsňte, i kdybyste jakkoli chtěli, zrovna ve chvíli jako je tato!

Pomaloučku ustupuji od léta zamčených dveří a už už se otáčím, když tu pojednou... za sebou slyším kroky!

Snažím se zachovat klid. Kroky přece nejsou nic strašného. Tak prostě někdo přichází – a co? Ale nedaří se mi to. A ty kroky jdou pomalu... jakoby obezřetně...

A jdou stále blíž a blíž...

Kapitola druhá: Poklad

V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. Zdá se mi, že se čas zastavil. Jestli jste někdy měli z leknutí pocit, že všechno je jen sen, nic není skutečné a jenom jste čekali, neschopni pohybu, co se stane, tak jistě víte, co právě prožívám – prostě totální paralýzu.

„No jejda... Další loupežníci nám tady přibyli? Tak asi to včera nestačilo, co?! To by mě ale fakt zajímalo, kolik vás, dacanů, sem ještě vleze! Říká vám něco pojem soukromý pozemek?!” slyším náhle za sebou posměšný hlas. Polekaně se otáčím po hlase, abych konečně uviděl svého pronásledovatele... a okamžitě mi dochází, že je to někdo z rodiny nového majitele zdejšího zámečku.

Už podle vizáže – chlapík, něco mezi dvaceti pěti, až třiceti lety, taková „klasická nabušená pumpička“. Jemu se určitě moc vzdorovat nedá. Ruce jako lopaty, černovlasý, opálený... zkrátka takový plejbojáček namustrovaný!

Podle rysů v obličejí je poznat, že jeho předkové nebudou jen Evropané. Jistě má i jiné předky. V tu chvíli mi do sebe zapadnou některé zaručené informace – že majitelova babička je dcera afrického šamana z nějakého kmene.

Připadám si jako debil! Stojím a nevím, co říct... Ono se toho ani moc říct nedá, protože toto, vážení a milí - *je prûser!*

Jsem momentálně na soukromém pozemku u soukromého domu jako nezvaný host. Jakékoliv vysvětlování mi připadá, jako směšná výmluva. Horečnatě

přemýšlím, co mám říct. Třeba – víte, *zdálo se mi, že tu hoří, tak jsem chtěl zabránit požáru...* Nebo – *zahlédl jsem nějakou bandu lidí, co vám tu lezla přes plot, tak jsem chtěl vysledovat, co vám chtějí provést...*

Jenže ať se snažím vymyslet cokoliv, přijde mi to směšné. Tak nakonec rezignuji a zkouším říct alespoň částečnou pravdu, ačkoliv je to ta nejabsurdnější ze všech možných variant.

„Zdravím...“ začínám rozpačitě. „Moc se omlouvám, ale neuvědomil jsem si, že park už není veřejný. Vlastně mě sem přivedla jedna podivná věc. Jestli se vám stalo, že jste „něco“ slyšel a pak jste to „něco“ zkoušel nalézt, ale ono to před vámi utíkalo a nakonec zmizelo – tak právě to je ten důvod, proč jsem tady...“

Dívá se na mě posměšně, ale už ne tak ironicky. *Že by vycítil moji upřímnou pravdomluvnost?*

„A copak jste to viděl? Snad ne zdejší komtesku? To víte, pořád prý shání mladé týpky na nějaké to laškování, takže možná si vás chtěla nalákat, co?“ odpovídá onen chlapík sarkasticky. „A vůbec, včera tady byli v noci taky nějakí ‚hledací‘... Vlezli nám i do podzámčí! Ale zdrhli odtud dřív, než jsme vůbec poznali, že se něco děje! Víte... to jsou samé kecy tohleto! Buď mi vysvětlíte, o co jde, nebo fakt zavolám policajty... Protože kdybych si to měl s váma vyrovnat ‚chlapsky‘, tak vás přerazím, jen bych na vás sáhnul,“ dodává... Sice už ne posměšně, ale zato hodně našťavaně.

Ok. Je jasné, že mi nevěří... Tak co teď? Zdrhnout? To nechci... Už celá tato situace je pohana a ještě zbaběle utíkat – to není můj styl... Jenomže přesvědčujte někoho takového o něčem, co jste právě prožili, když tomu ani

sami pořádně nerozumíte... A co teprve člověka, který jistě tyto věci bere jako legraci?

„Zkusme to jinak. Tady ten parčík znám, hrávali jsme si tu kdysi dávno. Abych řekl pravdu, vždy jsem měl k těmto místům důvěrný vztah. Jestli nevěříte, tak se koukněte na ten strom jinanu támhle vzadu. Jejich listí byla vždy vzácnost a my pod tím stromem mívali svůj hlavní stan. Kdybyste odhrabal u stromu na západní straně mech, tak tam najdete krabičku s blbinama, co jsme si tam kdysi schovávali. A jedna z těch blbinek je stará mince, desetigroš ještě z Rakousko-Uherska, z roku 1886...“ *Vzápětí si uvědomuji – to jsem zase tápnul kravinu, protože kdoví, co se za léta událo a ta krabice bude jistě fuč...*

Tajně doufám, že lamželezo bude považovat moje věty spíš za archivní zajímavost a nenapadne jej se přesvědčit. Samozřejmě, proč by to dělal? Jenže co byste řekli? No...

„Tak jdeme, podíváme se, jestli říkáte pravdu,“ nesmlouvavým posunkem mi dává najevo, abych šel před ním. „Ukažte mi ten váš slavný jinan. Co je to vlastně za strom?“

Nyní je na mně, abych se trochu blýsknul pár znalostmi ze „stromovědy“ a snad si tak mírně poupravil reputaci.

„Jinan dvoulaločný je jeden ze vzácněji se vyskytujících stromů na našem území. U nás ho známe pod názvem ginkgo biloba. Podle pověstí přináší majiteli zdraví, sílu, štěstí a spoustu dalších super věcí. Mimoto výtažky z listí a květů se používají na přípravky v lékařství. Támhle ten strom to je...“ říkám tomu pumpičkovi, a než tam dojdeme, ještě přihodím pár věcí ohledně ginkga.

„Á... pán je znalec... pán by moh bejt profesorem na univerzitě, co? Hodně čtete na Wikipedii, že? No uvidíme. Pokud tam fakt bude ta krabice, tak jsem ochotný na váš příběh přistoupit, ale jak říkám – uvidíme...” V jeho hlase je opět cítit ironie.

Je mi jasné, že tomu nevěří a jen čeká, až se totálně shodím tím, že tam nic nenajdeme. *Opravdu bych se raději neviděl...*

Stojíme u stromu. Překvapuje mě, jak za ta léta zmohutněl. Ten, kdo jej zasadil, určitě přesně věděl, jaká půda mu bude prospívat.

„Tak šup... Už hledejte. Já si na to počkám,“ slyším toho rambouska.

Nezbývá mi nic jiného, než poslechnout a opravdu začít přerovnávat mech okolo. Věřte, že nic absurdnějšího jsem dosud nezažil. Mám pocit, že mě šlak trefí, ale nakonec se s tím nějak srovnávám a už reju v mechu a kapradí...

Vzpomínám si, že tady pod tím kořenem to bylo. Takže jo, tam začnu. Není to moc hluboko, to bych mohl najít... Vyhrabávám hlínu pod jedním z kořenů, které se za ta léta mohutně rozložily kolem stromu. Jsem si jistý, že to je tutově tam. Pracně předstíraný klid střídá úlek. Není tam nic!

Marně prohrabávám hlínu ještě hlouběji a víc do stran. Jestli tam něco bylo, je to fuč. *Tak to je konec! Čeká mě totální ostuda, protože ten chlap klidně zavolá poldy a bude vymalováno, uvědomím si zdrceně.*

Vstávám od rozhrabané hlíny s mechem a opatrně se na něj podívám. Čekám další ironický komentář. Jenže dokáže vážně překvapit, tenhle „pumping-ironista“...

„Něco vám možná uniklo, mám ten dojem,” říká... „Od těch vašich ‚hrátek‘ uplynulo skoro dvacet let, ne? Takže berte v potaz nějaké ty růstové vlohy daného stromu za ty roky, plus i to, že kořeny se taky nějak rozrostly. Takže zkuste víc hrabat u kmene, ne?”

Jo! Má recht, borec. Taky mě to mohlo trknout... Bez řečí ihned pokračuji ve zkoumání přesně podle jeho instrukcí a... mám to! Je tam, bedýnka naše „válečná“! Teď jen doufám, že se do ní za ta léta nedostala voda. My ji tehdy sice dobře zabalili a vložili ještě do další krabice a to celé pak do větší truhličky z plastu, takže předpokládám, že něco z obsahu by mohlo přežít, jenže kdo ví...

Vytahuji tu drahocennou věc. Láskyplně z ní odstraňuji nánosy hlíny, otevírám truhlici a s úlevou zjišťuji, že vše je nedotčeno. Uvnitř je zabalena menší krabice. Rozbaluji ji též. Uvnitř zeje téměř novotou to hlavní – malá plastová průhledná krabička, ve které je to, co mě snad konečně v očích toho nabušece postaví na tu „dobrou“ stranu...

Podávám mu krabičku a hned vysvětluji, co která věc znamená. Jistě si sám některé věci domyslí. Například obaly od žvýkaček – sbírat je bývalo velmi populární. Zrovna tyhle řecké byly velká vzácnost. Ale pýcha všeho je tenhle starý desetigroš z roku 1886. Sice takový zašlý, i přesto že jsme jej tehdy poctivě několikrát vycídili vším možným, počínaje popílkem z cigaret až po různé pasty, ale nikdy jsme nedocílili onoho původního stavu. Groš zůstal nadále s patinou desetiletí a nakonec jsme si uvědomili, že právě to mu dodává onen až mystický šmrnc.

Je vidět, že chlapec se také vrací do dětských let, kdy naši jedinou radostí byly různé poklady a schovávačky. Už

není tak jízlivě ironický. Neuplyne ani dvacet minut a vzpomínky na dětství nás naladňují na stejnou vlnovou délku. Už vím, že se jmenuje Maxmilián, tedy Max pro přátele. Protože zjistil, že nebydlím daleko, navrhuje tykání. „Jsme vlastně takoví skoro sousedé, ne?“ povídá...

Snažím se vyčíst z jeho obličeje, jestli to zase nebude jen ironie. Pak nejistě souhlasím. Na můj vkus to bere až příliš velký obrat. Ale nevypadá, že by to myslel v legraci. Snad díky tomu „pokladu“ z dětských let se prolamuje ta nepřátelská původní atmosféra. Snad je mu konečně jasné, že nejsem žádný vandal ani zloděj a že tu opravdu jsem za něčím velmi podivným. Čekám, jestli mě vyzve, abych mu pověděl svůj dnešní příběh. *Ovšem to ještě netuším, že jej zaujme něco úplně jiného...*

Max totiž uprostřed věty náhle přestává vyprávět o svém dětství, které prožíval v různých částech světa díky práci svých rodičů a zadívá se na obsah krabičky. Napadá mě, že jistě obdivuje ten desetigroš. *Možná ví o té minci něco zajímavého. Kdo ví, třeba je nyní desetigroš velmi vzácný a...* Moje přemýšlení ale přeruší tím, že ukáže na jednu velmi starou zašlou fotku, která se krčí v rohu krabičky.

„Kdo to je na té fotce? A kdo sem tu fotku vlastně dal?“ ptá se.

„Myslíš ten chlap na fotce s palmovým zátiším na pozadí? Jo tak to nevím, ale to je fotka z našeho alba a ten člověk mi byl nějak, nevím ani proč, povědomý a sympatický, takže prostě jsem to doma tehdy čmajzнул a přidal jako část pokladu. Ty toho pána znáš? On to byl jistě nějaký dědův známý na dovolené nebo tak něco,“ odpovídám.

„Nejsem si jistý,“ říká zadumaně Max. „Myslíš, že bys mi tu fotku mohl na chvilku půjčit? Stavíme se za tátou,

ten bude vědět. Asi tuším, kdo to je, ale víc řeknu, až jak se vyjádří on...”

Svorně znovu zahrabáváme „poklad“ a upravujeme zemi tak, aby nebylo nic poznat. Jde to kupodivu velmi dobře. Mezi prací Maxovi vyprávím tu svoji „love story“ s tím pískáním.

Jestli nyní čekáte, že si Max opět bude dělat legraci, tak čkejte dál, ale nedočkáte se... protože Max nečekaně prohlašuje, že něco podobného se mu kdysi také přihodilo!

„Ty, Martine, nehleď náhodou nějaký kšeft? Máme s tátou v plánu rozjet něco jako průzkum různých záhad a podobných věcí. A soudě podle toho tvého zaníceného vyprávění o záhadách je možné, že bys to mohl dělat i jako takový poloprofesionál. Jak tě tak poslouchám, tak bys na to mohl mít správné nadání,” povídá mi Max.

Přiznávám, že opravdu bych něco rád dělal, protože jaksí právě v tuto dobu jsem bez práce, ale taky naznačuji, že vše je i o penězích. Dovídám se, že zrovna o tohle se starat nemusím, že „dědek“ dokáže být velkorysý a jistě bych měl slušný plat, pokud ho ovšem nezklamou.

„Víš, na to dej bacha. On dokáže být v jistých věcech strašně nepříjemný. Nesnáší, když mu někdo lže. Nesnáší, když někdo chlastá a bere ‚sračky‘ a ten, kdo by se ho pokusil vytunelovat, toho by snad i zabil. To víš, máme africké předky, takže táta je dost vznětlivý. Když se naseře, není s ním řeč. A mimo to – nikdy mu nedávej najevo, že v něm ty naše předky vidíš, protože už pár lidem dal přes hubu za to, že mu něco naznačovali cosi o bílé rase a podobné voloviny,” dodává ještě.

Max je velmi zvláštní v tom, jak o svém otci mluví. Jednou je to táta a jindy zase dědek... Sice toho „dědka“

vyslovuje vždy tak nějak dobromyslně a on vlastně opravdu dědou je, protože Maxova mladší sestra už je vdaná a má dvě děti, ale i tak je znát, že si Max s otcem občas lezou řádně na nervy.

Jsme skoro u hlavních vchodových dveří. Max se přátel-
sky zdraví s řemeslníky, co právě začínají stavět lešení
kvůli opravě omítky. Chvíli s nimi rozmlouvá. Z útržků
rozhovoru nyní vím, že náklady na renovaci omítky a
oken se budou pohybovat předběžně kolem dvou milionů
korun. Tak to už je zatraceně pořádný balík, pomyslím si
udiveně.

Vstupujeme do zámečku. Pravda, trochu to tu znám, pro-
tože jsme sem chodívali do knihovny a dokonce jsme
tady měli i přírodovědný kroužek. Ale pak to zabral
městský úřad, částečně zrenovoval vnitřní prostory a na-
koniec z toho udělal výletní hotýlek pro papaláše
s několika krásnými rezidencemi v horních patrech. A
tam také Maxova rodina nyní bydlí a bude tak dlouho,
dokud se celý zámeček nezrenovuje.

... Stoupáme po schodišti. Náhle mám pocit, že opět sly-
ším, jak si někdo pohvizduje onu melodii, která mi vlast-
ně převrátila naruby celý dnešní den...

Kapitola třetí: V zámku a podzámčí

Snažím se co nejlépe naslouchat. Ta melodie nyní zní, jako by přicházela ze všech stran, ale tak nějak tiše, odněkud z dálky... Než na to stačím upozornit Maxe, melodie utichá. Zdá se však, že i Max naslouchá. Ale z výrazu v jeho obličejí není možné vyčíst nic konkrétního. Možná si pohvizduje některý z dělníků, co tu dělají ty opravy, jenže přes to všechno mám divný pocit. Ta melodie je tak vemlouvavá a nejde prostě dostat z mysli ven...

Vcházíme do velkého pokoje přebudovaného na pracovnu. Je zde znát pedantský pořádek, čímž majitel pokoje jasně dává najevo, že si na nějaké okolky nepotrpí, má rád vše přesně naplánované a v pořádku. Od stolu se zvedá muž, ve kterém poznávám Maxova otce. I když známky „kmene afrických bojovníků“ jsou vepsány do jeho rysů téměř neznatelně, přece jen mu daly do vínku statnou postavu a přes padesátý rok věku vlasy stále černé jako uhel. Rozhodně bych mu víc než padesát let nehádal. *Je mi povědomý. Ale nemůžu přijít na to, odkud. Jistě jsme se letmo viděli ve městě. Ano, to bude ono, myslím si. Kde taky jinde?*

Běžně nesnáším nějaké formality a představování. Mám strach, že dostanu řádně vynadáno, co že jsem to dělal v parku, protože to je první otázka poté, co se vzájemně představíme. Naštěstí vše probíhá pohodově. Max zareaguje rychle, a než ze sebe něco kloudného vykoktám, už je pan majitel zámku, Maxmilián Potůček, docela v obraze. Debata se protahuje do pozdního odpoledne.

Probíráme kdeco. A to nejen z mé strany, ale také něco málo i ze strany hostitelů.

Ukazuje se, že Potůčkovi jsou výborní hostitelé. Kromě zmínky, že pracovali jako odborní poradci na ambasádě v Súdánu a Egyptě se ovšem zatím nic bližšího nedozvídám. Zajímají se spíše o moje zkušenosti z bývalého zaměstnání, o obyvatele našeho městečka, o pověsti ohledně zámečku a také o moje budoucí plány. Do debaty se přidává sem tam i Max. Jasně že vypráví tu úsměvnou historku ze zahrady a také to náležitě připepřuje. Potůčkovi se dobře baví.

No co už... myslím si. To mám za to, že jsem lezl na soukromý pozemek...

Max připomíná, za jakým účelem jsem vlastně do zahrady vešel. To evidentně zajímá Maxovy rodiče. Je vidět, že jsou překvapeni. Když Max promluví o melodii, kterou si někdo pohvizduje, zpozorní. Paní Potůčková přiznává, že už něco sama zaslechla nedávno. Dokonce je jí ta melodie povědomá, ale nemůže si vzpomenout, o kterou písničku, či melodii vlastně jde... Překvapuje i Max. Povídá, že slyšel melodii dnes na schodišti, což mě vyvádí trochu z míry, protože jsem si nevšiml, že by něco slyšel... Každopádně nyní alespoň vím, že nejsem cvok a že to má reálný podklad... *o to víc je to všechno podivné*

Nakonec se do toho vloží Maxův otec. Zdá se, že má možná pro vše vysvětlení. „Je spíš pravděpodobné, že si pohvizduje některý z kluků, co nám tu dělají opravy, nemyslíte? Nehledejme něco tam, kde se dá najít rozumné vysvětlení... A mimo to, Martine, jak se tak dívám na tu

fotku, co jste přinesli ze zahrady, tak na ní vidím svého otce. A ta fotka je celkem dost stará. Jak jste k ní přišli?” Odpovídám, že je to foceno někde na dovolené. Moji prarodiče tehdy odjeli na zájezd do Egypta. Tehdy to byla velká novinka. Minulý režim míval s Egyptem dobré vztahy, a tak měli Češi povoleno tam jezdit. Maxův otec poznamenává, jak je vlastně ten svět malý, že se zrovna v tu dobu potkali s jeho otcem. Takže záhada vyřešena...

Jenže v tu chvíli mě napadají další souvislosti, které do té až moc krásné mozaiky událostí nějak ne a ne zapadnout. Třeba ta melodie... Jak je možné, že byla pořád přede mnou, ačkoliv jsem šel dost rychle na to, abych toho hvízdálka uviděl? A pak ta fotka... Může být, že moji prarodiče zrovna na té dovolené náhodně vyfotili Maxova dědečka, ba dokonce ani nemusíme nic považovat za náhodu, protože našinci ve světě jsou vždy rádi, když potkají někoho ze své země, s kým si mohou popovídat. Jenže proč je mi ten pán tak nějak povědomý? Jako bych ho znal... Nemůžu se toho pocitu zbavit.

Nechávám však prozatím tyto myšlenky stranou. Maxův otec se mě ptá, zda bych nechtěl zkusit novou práci. *No výborně, to už zní jako zajímavá nabídka.* A tak poslouchám, o co by vlastně šlo.

Původně by o tom totiž Maxův táta ani neuvažoval, ale na nějaké konferenci v Praze potkal dávného kamaráda ze studií. Slovo dalo slovo, prodebatovali, co se dalo, zavzpomínali na staré záliby a nakonec i na to, jak se neustále pídili po různých tajemstvích starobylé Prahy. Pan Potůček se také dozvěděl, že jeho kamarád sám nyní zažívá na své venkovské chalupě, kam se jednou za čas přijíždí zrekreovat, také podivné záležitosti. Posmutněle panu Potůčkovi povyprávěl, že tady jsou lidé tak „zmate-

rializovaní“ za těch několik desetiletí minulého režimu, že pro tyto věci nemají vůbec pochopení...

Nakonec prý musel za pomoci nějaké paní, která se v tom vyzná, všechno zařídit sám. Jednalo se asi o poltergeista, zbytkovou energii předchozího majitele, který po nocích na půdě dělal různé špumpnákle.

Ten kamarád si napřed myslel, že si z něj někdo dělá legraci, a tak tam dal kamery s nočním režimem. Ale v momentě, kdy na obrazovce bylo vidět jen samovolně se otevírající zásuvky starých kredenců a pohybující se židle, bylo mu jasné, o co že to vlastně jde. Navíc z dob studia už měl něco nastudováno i v této oblasti, a tak si nakonec s pomocí té paní poradil.

Maxova tátu hned napadlo, že si vlastně může nepřímou splnit sen svého mládí a mít svou vlastní skupinu lidí, kteří by se takovými případy zabývali. Má na to prostředky, a navíc Max potřebuje nějaký životní cíl. Založit malou agenturu přece není takový problém. A když se k tomu ještě přidá široké spektrum kontaktů na různých místech, pak by byla zaručena možnost dostávat se do míst, kam se ostatní jen tak nedostanou, a to se týkalo nejen informací.

Potůček starší obvolal pár svých známých. Za dobu, kdy byl na konzulátech v Egyptě a Súdánu, mnohým vypo-mohl jak přímluvou, tak i zázemím při cestování po Egyptě. Nasbíral za tu dobu hodně dobrých přátel. A dobří přátelé nikdy nezapomínají. Jeden z nich, inspektor Hájek z kriminálky, se sice nápadu svého přítele Potůčka ze srdce zasmál, ale nakonec vážně přiznal, že „jeho klu-ci“ sem tam něco při svých případech zaznamenají, jenže nemají stejně čas to řešit, takže pokud to bude možné, tak

mu tyto věci může přihrát za to, že se pak alespoň něco zajímavého dozví a třebaš to pomůže i s případem.

Tak se postupně vykrystalizovala finální verze malé soukromé agentury s názvem Osiris. Přestože původně Maxmilián starší chtěl veškeré bádání financovat z vlastní kapsy, našlo se nakonec několik institucí, které se o tom dozvěděly právě od jeho kontaktovaných přátel, a nakonec měl příslibeny peníze jak z Krajského kulturního muzea, kde byli ochotni přispívat ze svého rozpočtu nemalou částkou výměnou za informace z případů, tak i od inspektora Hájka, který dokonce prosadil, že pokud by agentura pracovala na čemkoliv, co by se pak týkalo případu, bylo by možné jí za to zaplatit.

Zkrátka než se kdo nadál, sešlo se těch institucí víc. Dokonce někteří správci hradů a zámků projevíli zájem. Je jasné, že pokud se prokáže nějaké to hradní strašení, pak to bude znamenat velké plus pro danou lokalitu a návštěvníci se jen jen pohnou. Takže po této stránce to byla hotová věc. Ovšem bylo též hned jasné, že Max sám na tuto práci stačit nebude.

Kupodivu samotný Max připustil, že přece jen je lepší dvojka bláznů, než blázen samotný, který se pak leckdy může dostat do problémů, čímž dal jasně najevo, co si o tom nápadu svého táty myslí. Na druhou stranu věděl, že by byl pánem svého času, měl by „práci“ a tím pádem od svého otce trochu klidu. Maxmilián Potůček starší je totiž velmi přísný a zásadový otec. A to mladý Max dobře ví. Není radno si otce moc naštvat...

Tak se zrodil nápad přijmout ještě někoho k Maxovi. Zdá se, že jsem přišel na jeviště v čase prvního jednání, protože Potůčkovi ještě ani nestihli dát inzerát kvůli volnému místu v agentuře. Probírám s Potůčkovíc rodinou vše,

co se agentury týká. Vypadá to, že se bude dost cestovat. To mi vyhovuje. Na tu pracovní nabídku tedy kývnu. Někde podvědomě cítím, že toto je úplně jiná cesta a úplně jiný osud... *Dobrý, nebo špatný?* Na tohle už moje podvědomí nereaguje. *Takže je vše ve hvězdách? Možná ano...*

V následujících hodinách jsem seznámen se všemi povinnostmi týkajícími se agentury a práce. Není to nic složitého. Veškeré vybavení si máme s Maxem sepsat a hlavně – od všeho jsou nutné účtenky. Je jedno, jestli je to od oběda nebo z obchodu s botami, prostě vše, co se týká agentury, chce mít Maxův táta poctivě zdokumentované. Nakonec přichází řada i na výši platu. Musím uznat, že jsem velmi spokojen. Až tak dobré podmínky jsem nečekal. Toto jsou lidé, které bych nikdy nechtěl zklamat. Teď jen záleží na tom, zda budou opravdu takoví, jak se prezentují nyní. No... uvidíme...

Sepsání výbavy pro naši práci by nemělo trvat dlouho. Vtip spočívá ovšem v tom, že ani jeden z nás nemá potuchy, co vlastně bychom měli mít. Maxův táta připomíná, že snad pro začátek by mělo stačit lepší auto: „Nejlépe ten land rover, co je pro tebe tak velký, vid' maminko. Ty se ho jistě ráda zbavíš. Oni si s tím kluci už poradí. A tobě koupíme něco menšího a příjemného na řízení, no ne?“ Paní Potůčková sice moc nadšeně nevypadá, nijak však tuto manželovu větu nekomentuje. Zato pan Potůček se usmívá, protože tím pádem je podle něj jeden problém vyřešený...

Nakonec to dopadlo tak, že k dispozici máme Land Rovera 3.2, notebook s internetovou kartou, určitý obnos na kreditce a zítra můžeme vyrazit. Nevím tedy ještě kam,

ale Potůčkovi slíbili, že něco se rýsuje nedaleko, jen je potřeba si ověřit, zda to platí. Ptám se, o co jde, ale prý to bude takové překvápko. Zítra se dozvím víc. Myslím, že naše dnešní debatování skončilo. Poděkuji Potůčkovým za pohostinnost a Max se nabízí, že mě odveze domů, stejně jede ještě nakoupit věci na zítra.

Jdeme směrem k parkovišti před zámečkem. Land rover je velmi impozantní auto. Max mi vypráví, co vlastně tahle mašinka dokáže. Popisuje, jak s ním zkoušel různé figle v terénu a jednou to přehnal a málem se i převrátil. Hned na to mě upozorňuje, že „to je velký a strašlivý tajemství, protože jestli se to tatík domákně, tož nám sebere auto a dostaneme do ruky tak leda opratě...“ To chápu a tak na něj spiklenecky mrknu.

Z parkoviště je nyní krásně vidět celý park a západ slunce. Červánky přecházejí do tmavomodré a šedě oranžové škály barev. Náhdera. Zámecký parčík teď působí velmi zajímavě a tajemně. Strom, u kterého jsme dnes ráno našli „poklad“, téměř není vidět. Ono vůbec, jak se stmívá, vše venku je tak nějak větší a tajemnější. Okna ve spodních patrech zámečku jako by skrývala průchody do jiných světů. Když jsme byli malí, přesně to jsme si vždy představovali. Co okno, to jiná realita. *No jo, krásné sny z dětství...*

Max nasedá do auta. Je nejvyšší čas testnout, jak že se v takovém nóbl autáku cestuje. Skoro už otevírám dveře. Max mi právě něco chce říct, ale v tom oba ztuhneme jak sochy... Někde z místa mezi zámkem a parčíkem opět slyšíme tu melodii. A je mi v té chvíli konečně jasné, že Max ji slyší taky.

„Co kdybychom se tam šli podívat? Je možné, že přijdeme na to, kdo to je...“ navrhuji Maxovi.

„To nemá smysl... Já to nechtěl prve říct, ale tuhle melodii slyším od té doby, co jsme sem přijeli. Každý večer – a vždy to jde někde odtamtud. Už jsem mnohokrát hledal a mnohokrát vyčkával, ale nikdy jsem nenašel původce té melodie. Tak už vím, že nejlepší je zatím to neřešit. Jestli opravdu věříš na záhady, tak tady máš náš první nevyřešený případ,“ odvětí Max. Jsem dost překvapený jeho odpovědí.

Max se baví na můj účet: „A proč si myslíš, že jsem šel s tebou pro ten tvůj poklad? Normálně bys za vstoupení někomu na pozemek už byl někde na pokecu u policajtů. Jenže jak ses zmínil o té melodii, tak mi něco říkalo, že to není jen tak. Víš, nevěřím moc na náhody. Podle mě náhody vůbec neexistují...“

K tomu není co dodat. Ale jedna věc mi stále vrtá hlavou: „Jak můžeš podle toho, že jsem slyšel melodii, vyvozovat, jestli nejsem doopravdy zloděj a nejdu sem něco krást?“

„To je jednoduché, Martine... Ta melodie je totiž zvláštní tím, že ji neslyší každý. Dělal jsem nenápadný průzkum i mezi lidmi, co opravují zámek, a jednu věc ti povím – *nikdo* tu melodii neslyší, kromě naší rodiny a teď tebe. A mimo to – když jsi ještě vzpomínal, jak ji zpívala tvoje mamka, tím víc je to tajemné... Takže proto ti říkám, tu melodii prostě neřeš. Jednou na to přijdeme. Jedna věc je jistá – ta melodie z nás momentálně udělala pracovní tým. Bez ní by ses tu nikdy neobjevil...“

V tomhle má Max naprostou pravdu. Je tu příliš mnoho „náhod“ na to, aby to byla všechno náhoda... Melodie

zní dál. A líbí se mi. Připomíná něco velmi známého. Jenže *co* to je? Zároveň mi vyplouvají na povrch vzpomínky, které jsou hluboko ukryty. Vzpomenu si znovu na toho pána na fotce. Je to opravdu náhoda? Také na ně nevěřím. Zdá se, že vše má svůj skrytý smysl...

... a ta melodie se stále tichounce a tklivě line večerním tichem...

Kapitola čtvrtá: Julie

Z parkoviště vyrazíme nejprve nakoupit drobnosti na zítřka. Jak Max podotknul, je potřeba mít v autě vše, co by nám mohlo někde v terénu chybět. Můj názor zas je, že se nic nemá přehánět. Ale on je tu šéf...

Auták je fakt pohodlný. Max předvádí postupně všechny vychytávky, které se dají nastavit, a je to velká paráda. Zkousím nenápadně naťuknout tu záležitost se zítřejší zakázkou, ale ani Max nic určitého neví.

„On náš dědek má občas takový smysl pro humor. A když si něco umane, tak je jak koza a nic s ním nehne. To určitě zdědil po své prababičce, ta prý byla také paličatá,“ povídá mi.

Chystám se mu odpovědět, když najednou slyším od zadních sedadel podivný zvuk... Takový táhlý, divný tón. Ne moc hlasitý, ale přesto dost silný na to, aby upoutal moji pozornost! Dívám se do zpětného zrcátka, co tam vzadu je. Vidím však pouze prázdné sedáky. Max si všimne, že nějak pozoruji zadní prostory auta.

„Co je, čéče? Vypadáš, jako by ses něčeho polekal,“ povídá mi se starostlivým výrazem v očích.

„Ani ne, jen jsem něco zaslechl tam vzadu,“ odpovím mu.

„No fajn... Ale stejně si myslím, že něco není o. k...“ snaží se evidentně Max ze mě dostat, co tak asi můžu pozorovat vzadu v autě.

Na to mu neodpovídám, protože opět slyším další zvuk. Tentokrát je to směsice tónů. Kouknu nenápadně na Maxe, ale zdá se, že nic nepozoruje...

Co to, sakra, může být, pomyslím si. „Poslouchej, Maxi, fakt jsi nic neslyšel?“

„Ne, opravdu...“ diví se Max. „Co jsi teda slyšel?“ ptá se.

„Nevím... Prostě nějaké divné pazvuky...“ snažím se vysvětlit.

„No tak je napodob, no... Když je neumíš popsat, ne?“ ušklíbne se Max.

„Jasně... Budu tu dělat šaška pro tvoje pobavení vid’?“ povídám už naštvaně. „Zase legrácky? Zdá se, že to bude s tebou srandy hrb, co? Jako s tím pokladem...“ dodávám vyčítavě a znovu se na Maxe podívám. Zdá se, že jsem ho tím naštváním vyvedl poněkud z míry. *Takže asi neví nic...*

„Dobře, tak prostě pokud to neumíš vysvětlit, tak to neřeš, no... Já nemůžu za to, že ty něco slyšíš. Nech to plavat. Zřejmě jsi měl dnes ze všeho moc dojmů. To pak někdy nervy hrajou. Kašli na nějaký podělaný zvuky...“ snaží se mě Max uklidnit, ale moc to nefunguje.

Zvuky jsou nyní slyšet víc za mnou. Celá série tónů, které jsou nepopsatelné. Teď dokonce jakýsi skřek... A další... *A znovu...! Bože... Začínám panikařit a potím se v tuto chvíli tak, jako bych stál pod vodopádem...*

„Podívej, jestli je ti blbě, tak dáme pauzu. Zřejmě ti něco neseslo z té naší svačinky. To víš, ona mamka někdy používá různé věci z kuchyní těch našich předků...“ říká Max. Jenže skoro ho neslyším. Je to strašné, *ale ty hrozně zvuky se linou určitě zezadu, jako by tam něco bylo!* Třeštím oči opět na zpětné zrcátko a... nic tam nevidím! Otáčím se a pohlédnu na sedáky. *Nic tam není!*

„Tak co? Zastavíme?“ ptá se Max znovu. Kývnu, že ano a Max hledá někde vhodné místo, protože zastavit na nepřehledném úseku, to je vstupenka rovnou do pekla...

A zvuky nabývají na síle! Co zvuky... Spíše jednoduší, příšerný řev se line kolem mé hlavy a je to něco strašlivého, tohle slyšet! V panice letmo zahlédnu Maxe, který kupodivu v klidu odbočuje na menší plac u pole. Jak je to možné, že on nic neslyší?!

Konečně zastavujeme. Najednou se i s Maxem něco děje! Má ve tváři zvláštní křečovitý výraz a divně gestikuluje rukama, jako by chtěl cosi říct, ale nešlo to. Něco mě štípne do ucha! Úplně propadám panice... Vypadnu ven z auta. Zaslechnu velmi zvláštní nakřáplý hlas, který říká něco jako „Au... darrebáááku...!“

Max vypadává ven také... Jenže co to? Ten zatracený bídák se směje, až pláče... No představte si to! Má těžký záchvat smíchu a potácí se vedle auta a nemůže popadnout dech. Pořád ukazuje na mě a něco mi chce říct, ale další a další záchvaty smíchu mu nedovolují nic vyslovit... No to je teda bezvadné... Max si ze mě znovu vystřelil! Jenže mi to moc legrační nepřipadá. Naopak se cítím dost uražený a mám sto chutí toho mezulána drapnout pod krkem a zamést s ním minimálně jeden pruh asfaltky v nejbližším okolí!

Snažím se hodit trochu do klidu, protože nemíním nechat toho darebu, aby si ze mě dělal legraci ještě víc! Ten se však řehťá pořád jako blázen a ne a ne přestat! Podívám se do auta a... najednou je mi vše jasné... Tam, na mém sedáku vedle opěrky hlavy sedí papoušek žako a něco si pro sebe žvatlá!

„TY VOLE...!!!“ řvu na Maxe, ale ten se znovu válí smíchy. Trvá to dobrých deset minut, než se to „Maxi-

pako“ uklidní. Čekám nějaké vysvětlení a pořád cítím křivdu. Nemám vůbec rád, když si někdo ze mě dělá dobrý den. Jenomže Max je evidentně velmi spokojený. Jde k autu, naklání se dovnitř a papoušek mu slétne na hřbet ruky.

„Seznamte se, prosím...“ povídá ten šílenec. „Tohle je naše Julinka a tohle je prozatím pořád ještě můj kolega Martin,“ dělá u toho okázalá gesta jako při představování dvou lidí na plese...

„Cvoku...!“ říkám pořád naštvane, ale napřahuji ruku směrem k papouškovi, abych si jej pohladil nebo tak něco. Ovšem „opeřená dáma“ o nějaké seznamování nemá zájem.

„No fuj... darrrebáááku... jedeš...? Kšššiccc...!“ zakřičí a ožene se zobákem po mojí ruce. *No tak to je teda vrchol!* Max se samozřejmě znovu kření jako tele na vrata, při tom ovšem hladí papouška a mluví s ním. Zdá se, že Julie je také pěkně naštvaná...

„Max... darrrebááák... Jůůůlinka hlad... Jůůůlinka sama... Jůůůlinka smutno... darrrebáááku... kocourrrku... krrrkoune...“ povídá žačice. Pochopím, že si stěžuje na Maxe.

Ten nelení, hned z kapsy vytahuje nějakou speciální sušenku a nabízí ji Julii. Ta dobrůtku vděčně zblajzne, jako by nejméně týden hladověla, ale při tom žalostně píská a vydává skřeky džungle.

„Jo, kamaráde... Není nad nasranýho papouška...“ poznamenává Max. „Tak už víš, kdo dělal ty skřeky?“ ptá se s poťouchlým výrazem.

„...sem si to moh myslet, že je to zas nějaká tvoje legrácka... Málem bylo po mně,“ vyčítám Maxovi.

„Trp kozáče... budeš atamanem,” říká Max ironicky. „To byla vážně sranda. A víš... nemoh jsem tomu odolat. Fakt soráč, kámo... Kdyby ses tak, člověče, viděl! Ne-skutečné! Kolosální... Skrytá kamera hadr!” usmívá se spokojeně.

„Chápu... Někomu stačí ke štěstí infarkt druhých, že?” odsekávám, ale už se cítím přece jen o poznání lépe.

„Pokud chceš řešit záhady, tak tohle byl dobrý trénink. Věř tomu, že až zažiješ nějakého toho poltergeista, tak teprve poznáš, jak pracujou nervy! A dal bys v té chvíli cokoliv za to, aby to byla jen Julie...” povídá nyní už vážně Max. „Tady máš... na... a dej jí tu sušenku...” podává mi Max jakási zrníčka slisovaná do tvaru kolečka.

Beru to kulaté ptačí žrádlo a po Maxově vzoru jej rozdrobím v dlani. Jakmile ruku natáhnou směrem k Julii, ta nejprve opatrně nahlíží, co že to v té dlani mám, ale na Maxovo pobízení nakonec přeletí na moji ruku a jako na bidýlku se pomalu posunuje k dobrůtce.

Je to zvláštní pocit. Uvědomím si, že na žaka je dost velká. Ptám se, jestli je to nějaký speciální druh. Julie bere z mé dlaně kousek po kousku nabízené jídlo, jako nóbl dáma, a tyto kousky postupně pojídá.

„Jo, je to vzácnější druh, který se běžně nevyskytuje. Větší, učenlivější a dožívá se více let, než běžný žako. A také je náročnější. Samotu nesnáší a nespokojenost umí dát pořádně najevo. Jen počkej, Julča nám to bude vyčítat ještě celou cestu, protože jsem na ni fakt zapomněl... Vlastně za to můžeš ty.”

„Co? Já? Jak já?” divím se.

„Protože jsem pro ni právě šel do auta, ale zahlíd jsem tě, jak se nám motáš po zahradě. No a zbytek už znáš. Na-

šťěstí Julie nikdy neopouští známé věci a lidi jen tak svévolně. Jistě sis všiml, že jsme venku a ona nikam neletí. Je chytrá a dobře ví, ke komu patří. Můžeš ji nechat klidně celý den třeba tady v autě s otevřenými okny a večer ji tam najdeš. I když to není zrovna dobrý nápad, protože ona fakt vyžaduje společnost, a jakmile se začne nudit, je schopná ničit sedáky na truc, což už jednou udělala tátovi,” vzpomíná Max. „...se divím, že to nedopadlo tak i dnes. Byla tam celé odpoledne... Ale ona mě má ráda a páníčkoví by toto neudělala, vid', Julinko?” něžně hladí Max papouška.

„Jůůůlinka miláček... Jůůůlinka samota... Max dacan... miláááčku... ptáááčku... jarabáááčku...” odpoví mu na to Julie a klovně jej do ruky. Ovšem ne moc. Spíše to bylo něco jako pokárání za to, že musela být celé odpoledne v autě samotná.

Max mi vypráví, jak vlastně k tomu papouškovi přišel. Je to dárek od jeho dědečka. A není to dárek ledajaký. Když bylo Maxovi dvacet tři, hned po promoci jel i s rodiči do Egypta, kde bydlí jeho dědeček. Ten jej vzal na návštěvu do vesnice předků své mámy, Maxovy prababičky, do Meroe. Je to na východním břehu Nilu a dnes to území patří Súdánu. Prababička byla dcerou nubijského krále a válečníka. Max svého dědu znal a věděl, že má kořeny v této části světa. Avšak poprvé mohl lépe poznat místa svých předků. Působilo to na něj velmi nezvykle. Ne že by nikdy před tím v Egyptě a Súdánu nebyl, naopak – dětství tam trávil často. Ale protože už několik let s rodinou pobýval v Evropě, zapůsobil na něj právě ten kontrast dvou různých světů... A navíc, když je člověk v dětských letech, tak se o takové záležitosti moc nezajímá.